

En skrue i Vorherres værktøjskasse

Ude i det gamle værksted bag det store hus stod en værktøjskasse. Blå var den; så blå, at man kom til at tænke på den skyfri himmel en sommerdag. Og det selv om den stod nede på den støvede jord. For det var ikke en helt almindelig værktøjskasse - det var selveste Vorherres. Og han er jo tømrer af fag.

Inde i værktøjskassen var der mange forskellige rum - så mange, at man snart kunne forville sig i dem. Og i rummene var der mange slags værktøj: Der var store, tunge hammere og de allerfineste små file og syle; der var stærke, seje savblade og lange, slanke skruetrækkere. Jo, der var noget til enhver lejlighed.

"Og jeg holder sammen på det hele," lo skruetvingen - den var nu sådan en gemytlig fyr. Den vidste jo udmærket godt, at uden tømreren var den ikke meget bevendt.

Men ret lang tid ad gangen var der ikke ro i værktøjskassen, for Vorherre havde travlt henne ved høvlbænken. Nede i værktøjskassen kunne værktøjet høre, hvordan han gik og nynnede for sig selv til arbejdet:

"Gør døren høj" og "Kirken den er et gammelt hus" og den slags. Og hans arbejdsvante hænder dykkede ned i værktøjskassen og hentede snart det ene, snart det andet stykke værktøj.

"Sikke et slag, han kan levere," sagde den store hammer med ærbødighed i stemmen, da den blev lagt tilbage. "Jeg skal rigtig nok love for, det er noget, der batter."

- "Ja, han har kræfter, så det forslår," sagde saven med erfaringens vægt, for den var en af de første, der var blevet hentet.

- "Kan vi ikke få lidt ro," gabte svensknøglen, "jeg er træt."

- Mejslen, der ellers er noget tung i det, sad og så frem for sig: "Og så sliber han mig, når jeg bliver sløv!"

- "Ja, mig satte han et nyt skaft på, da jeg knækkede," sukkede den lille hammer og fik et varmt skær ide stålgå øjne.

- "Se, det var jo et kønt træk," nikkede det gamle vaterpas og rullede med sit ene øje og så taktsomt ud.

"Men tænk også på, hvilken præcision, hvilken finfølelse han har," sagde den lille, skarpe billedskærerkniv.

- "Ja," tilføjede sandpapiret med sin hæse stemme, "og hvilken ømhed, der er i hans hænder, når han sliber træet."

Og alle de andre nikkede og gen- tog: "Hvilken ømhed i hans hænder, hvilken ømhed i hans hænder."

Men henne i et hjørne, i et af de nederste rum, lå en lille skrue. En ganske almindelig skrue med kærvi i den ene ende og gevind i den anden, for sådan er skruer nu skabt.

"Ak," tænkte den lille skrue. "Hvilken herlighed! Tænke sig at blive brugt med ømhed af hans hænder - hvor må det dog være stort og smukt! Men jeg kan jo hverken save eller slå søm i, hverken snitte eller slibe. Mig har han ingen brug for." Og så rullede den sig længere ind i sin mørke krog.

Men i det samme kom Vorherre igen hen til værktøjskassen, og skruen blev samlet op af hans hånd og taget med hen til høvlbænken. Og med et par sikre tag skruede han den fast lige dér, hvor der var brug for den. Til at holde håndtaget fast på kommoden. Og skruen sidder der stadig.

Fra Anette Broberg Knudsen: "Vorherres hus - 5 eventyr".